

ΟΥΚΡΑΝΙΑ : Η ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ ΔΙΕΛΚΥΣΤΙΝΔΑ ΠΟΥ ΦΕΡΝΕΙ ΤΡΟΜΟ. ΕΞΕΛΙΞΕΙΣ.

του Αντιστρατήγου ε.α. Ιωάννη Αθ. Μπαλτζώη, Προέδρου ΕΛΙΣΜΕ, Μ.Sc.
στην Γεωπολιτική.
(Διάλεξη στο ΙΗΑ – 13 Οκτωβρίου 2022).

Κυρίες και κύριοι,

Οι στιγμές με τον πόλεμο στην Ουκρανία είναι ταυτόχρονα ιστορικές και τραγικές, οι δε επιπτώσεις του επηρεάζουν ήδη ολόκληρο τον κόσμο και την Ευρώπη και είναι και θα είναι ακόμη χειρότερες μελλοντικά, λόγω της επισιτιστικής, οικονομικής και ενεργειακής κρίσης που επιφαινόνται και θα κυριαρχήσουν σε ολόκληρο τον κόσμο. Ζούμε την αλλαγή του κόσμου όπως τον ξέραμε και των γεωπολιτικών δεδομένων, όπως ήταν πριν τον πόλεμο της Ουκρανίας. Ξεκινώ καταδικάζοντας κάθε επίθεση και εισβολή οιαδήποτε χώρας, προς μια άλλη και ότι ο Ελληνισμός έχει ήδη μια χαίνουσα πληγή εισβολής και κατοχής επί 48 χρόνια στην Κύπρο, που κανείς δεν αναφέρει την Τουρκία που έκανε το ίδιο που έκανε η Ρωσία και ακόμη ο ίδιος επιθετικός, αναθεωρητικός, προσβλητικός γείτονας, ο επιτήδειος ουδέτερος ακόμη και σήμερα απειλεί με εισβολή και υφαρπαγή μέρους της ελληνικής επικράτειας.

Η φοβερή γεωπολιτική διελκυστίνδα των πλανητικών δυνάμεων στον πόλεμο της Ουκρανίας φθάνει στο κρίσιμο σημείο, που θα πρέπει να προβληματίσει τους ηγέτες Δύσης και Ανατολής και να πάρουν τις αποφάσεις. Συνέχιση του πολέμου ή προσπάθεια εύρεσης κάποιας λύσης κοινά αποδεκτής; Είναι πολύ σημαντικό αυτό, καθόσον η συνέχιση του πολέμου, ενδεχομένως να μας οδηγήσει ακόμη και σε γενίκευση και Γ' παγκόσμιο πόλεμο καθώς και σε χρήση τακτικών ή και στρατηγικών πυρηνικών όπλων, καταστάσεις που θα κάνουν τον παγκόσμιο Αρμαγεδώνα, μια εφιαλτική πραγματικότητα.

Σε παγκόσμιο επίπεδο, βρισκόμαστε στα χέρια της διαταραχής της πληροφόρησης. Χωρίς γεγονότα, δεν υπάρχει αλήθεια. Χωρίς αλήθεια, δεν υπάρχει εμπιστοσύνη. Χωρίς εμπιστοσύνη, δεν υπάρχει κοινή πραγματικότητα, δεν υπάρχει δημοκρατία και καθίσταται αδύνατη η αντιμετώπιση των υπαρκτών προβλημάτων του κόσμου. Η μονομερής παρουσία των γεγονότων, επιχειρεί συνειδητά ή ασυνείδητα να συσκοτίσει την κατανόηση των αιτιών που δημιουργούν ένα γεγονός. Η υστερία συνεπικουρεί την διέγερση του θυμικού και στοχεύει να από-κλείσει την λειτουργία του λογικού. Ο πόλεμος στην Ουκρανία είναι η πιο επικίνδυνη διεθνής κρίση από την εποχή της κρίσης των πυραύλων στην Κούβα το 1962, που μπορεί να καταλήξει ακόμη και σε παγκόσμιο πόλεμο ή ακόμη και σε πυρηνική αντιπαράθεση κάτι που απευχόμαστε.

ΘΑ ΜΠΟΡΟΥΣΕ ΝΑ ΑΠΟΦΕΥΧΘΕΙ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ;

Στην μεγάλη δυτικοευρωπαϊκή πεδιάδα, στον χώρο της Ουκρανίας συγκρούονται σήμερα, σε μια μάχη ζωής και θανάτου, τα ισχυρά γεωπολιτικά συμφέροντα, μεταξύ των χερσαίων και ναυτικών παγκόσμιων δυνάμεων. Η δοκιμή έγινε το 2013-2014 και η τελική μάχη δίδεται από τις αρχές του 2022, στις «μαρμαρένιες στέπες» της Ουκρανίας, της χώρας Ιφιγένειας, που πληρώνει αυτή την σύγκρουση των παγκόσμιων ηγεμονικών δυνάμεων. Ο πόλεμος φαινόταν από το 2021 επικείμενος και αναπόφευκτος και θα έλεγα αυστηρά επιδιωκόμενος. Οι Ρώσοι γνώριζαν τι επιδίωκαν οι Ναυτικές Δυνάμεις και η Δύση γνώριζε τις κόκκινες γραμμές της Ρωσίας. Οι γεωστρατηγικοί σχεδιασμοί και επιδιώξεις της Δύσης (ΗΠΑ, ΝΑΤΟ), αποσκοπούν στην ανακατανομή ισχύος και επιρροής στον γεωπολιτικό χώρο της μετασοβιετικής μείζονος Μεσευρώπης “Mitteleuropa” (Πολωνία – Ουκρανία – Λευκορωσία – Βαλτικές χώρες), με «μήλο της έριδος» και Ιφιγένεια ταυτόχρονα η Ουκρανία. Συγκεκριμένα η Δύση υιοθετεί και εφαρμόζει το δόγμα Μπρεζίνσκι, όπως καθορίζεται στο βιβλίο του η «Μεγάλη Σκακιέρα». Γράφει ο Μπρεζίνσκι: «Η Ουκρανία, νέος και σημαντικός χώρος στην ευρασιατική σκακιέρα, είναι γεωπολιτικός άξονας, επειδή η ίδια η ύπαρξή της ως ανεξάρτητης χώρας βοηθά τον μετασχηματισμό της Ρωσίας. Χωρίς την Ουκρανία, η Ρωσία παύει να είναι ευρασιατική αυτοκρατορία. Χωρίς την Ουκρανία, η Ρωσία μπορεί να συνεχίσει να παλεύει για αυτοκρατορική θέση, αλλά τότε θα γινόταν κυρίως ασιατικό αυτοκρατορικό κράτος.....Αν η Μόσχα ανακτήσει τον έλεγχο της Ουκρανίας, με τον πληθυσμό των 52 εκατομμυρίων, τους σημαντικούς πλουτοπαραγωγικούς πόρους και την πρόσβαση στην Μαύρη Θάλασσα, η Ρωσία θα ανακτήσει αυτόματα τις αναγκαίες προϋποθέσεις για να γίνει ισχυρό αυτοκρατορικό κράτος, που θα ενώνει την Ευρώπη και την Ασία».

ΕΠΕΚΤΑΣΗ ΝΑΤΟ. ΑΠΟΨΕΙΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΩΝ ΔΙΑΝΟΗΤΩΝ.

Αναφέρονται τα εξής για την επέκταση του ΝΑΤΟ προς Ανατολάς.

ΣΥΜΦΩΝΙΑ 2+4 (12-9-1990).

Αποχαρακτηρισθέντα 30 έγγραφα, που εμπεριέχονται στην Συμφωνία για την επανένωση των 2 Γερμανιών (Ανατολική και Δυτική). Ευρίσκονται στο Αρχείο του Πανεπιστημίου Τζορτζ Ουάσιγκτον. Διαβεβαιώνουν

ότι το ΝΑΤΟ δεν θα επεκταθεί προς Ανατολάς. Αναφέρω δύο χαρακτηριστικά.

- **Μπίκερ, ΥΠΕΞ ΗΠΑ προς Γκορμπατσόφ «ούτε μια ίντσα της σημερινής στρατιωτικής δικαιοδοσίας του ΝΑΤΟ δεν θα εξαπλωθεί προς την ανατολική κατεύθυνση».** (Έγγραφο 6).

- Ο Γάλλος ηγέτης Φρανσουά Μιτεράν, η Δύση πρέπει **«να δημιουργήσει συνθήκες ασφάλειας για εσάς, καθώς και την ευρωπαϊκή ασφάλεια στο σύνολό της».** (Έγγραφο 20)

Όμως μετά το 1991, οι μετακομμουνιστικές χώρες της Ανατολικής Ευρώπης, ιδιαίτερα η Πολωνία, η Ουγγαρία και η Τσεχοσλοβακία, βρέθηκαν σε ένα αβέβαιο περιβάλλον ασφαλείας. Δεν πίστευαν ότι η Ρωσία θα παρέμενε αδύναμη για πάντα. «Δεν εμπιστευόμαστε τους Ρώσους» έλεγαν και ήθελαν να ενταχθούν στο ΝΑΤΟ, όσο ακόμη ήταν εφικτό. Έτσι είχαμε μια σειρά εντάξεων στο ΝΑΤΟ όλων των πρώην σοβιετικών χωρών. Το 1999, όταν το ΝΑΤΟ γιόρταζε την 50ή επέτειό του, πραγματοποίησε την πρώτη του διεύρυνση προς τα ανατολικά (Ουγγαρία, Πολωνία και Τσεχική Δημοκρατία) και ανακοίνωσε, ότι η διαδικασία θα συνεχιζόταν μέχρι τα ρωσικά σύνορα.

Η Ρωσία ήταν πολύ αδύναμη και ακόμα πολύ εξαρτημένη από τα δάνεια της Δύσης, για να κάνει οτιδήποτε εκτός από διαμαρτυρίες, παρακολουθώντας την επέκταση του ΝΑΤΟ. Το 2000, η Ρωσία άλλαξε επίσημα το στρατιωτικό της δόγμα, **λέγοντας ότι θα μπορούσε, εάν απειληθεί, να καταφύγει στη χρήση τακτικών πυρηνικών όπλων.** Το 2004 εντάχθηκαν στη Συμμαχία, η Βουλγαρία, η Εσθονία, η Λετονία, η Λιθουανία, η Ρουμανία, η Σλοβακία και η Σλοβενία. Σχεδόν όλα αυτά τα κράτη ήταν μέρος του σοβιετικού μπλοκ και η Εσθονία, η Λετονία και η Λιθουανία ήταν κάποτε μέρος της Σοβιετικής Ένωσης. Στα χρόνια που ακολούθησαν, οι Ηνωμένες Πολιτείες εκδήλωσαν την πρόθεσή τους να εγκαταστήσουν τμήματα της αντιπυραυλικής τους ασπίδας στην Ανατολική Ευρώπη, κατά παράβαση της συμφωνίας Ρωσίας-ΝΑΤΟ (που υπογράφηκε το 1997), η οποία εγγυήθηκε στη Μόσχα, ότι η Δύση δεν θα εγκαθιστούσε νέες μόνιμες στρατιωτικές υποδομές.

Το 2014, ο πρώην ΥΠΕΞ των ΗΠΑ, Χένρι Κίσιντζερ, γράφει προφητικά στην εφημερίδα Washington Post: «Η Ουκρανία έχει υπάρξει ανεξάρτητη

για μόλις 23 χρόνια. Για τη Δύση, η δαιμονοποίηση του Βλαντιμίρ Πούτιν δεν είναι πολιτική, είναι άλλοθι για την απουσία της». **Η Ουκρανία δεν πρέπει να ενταχθεί στο ΝΑΤΟ, μία θέση που είχα και πριν από επτά χρόνια όταν προέκυψε τελευταία φορά το ζήτημα. Διεθνώς, πρέπει να επιδιώξουν την υιοθέτηση μίας θέσης ανάλογης με εκείνης της Φινλανδίας».**

Μέσα σε αυτό το κλίμα της αμφισβήτησης των αμερικανικών γεωστρατηγικών επιδιώξεων είχαμε πρόσφατες δηλώσεις του καθηγητή Τζον Μεσχάιμερ, του «πατέρα της αμερικανικής ανάλυσης» Τζωρτζ Κέναν το 1998, του Πάτρικ Μπουκάναν, του γεροϋσιαστή Μπέρνι Σάντερς και πολλών άλλων, που έβλεπαν ότι η εν λόγω αμερικανική γεωστρατηγική οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια σε σύγκρουση.

Το 2019 η Ουκρανία συμπεριέλαβε στο Σύνταγμά της δύο τροποποιήσεις σχετικά **«με την ευρωπαϊκή ταυτότητα του Ουκρανικού λαού και το μη αναστρέψιμο της ευρωπαϊκής και ευρωατλαντικής πορείας της Ουκρανίας»**, καθώς και το άρθρο 102, όπου ο πρόεδρος της Ουκρανίας χαρακτηρίζεται ως **«Ο εγγυητής της εφαρμογής της στρατηγικής πορείας της χώρας προς την πλήρη ένταξη στην Ευρωπαϊκή Ένωση και το ΝΑΤΟ»**, όπως ακριβώς αναγράφονται στο Ουκρανικό Σύνταγμα.

Ένα άλλο ζήτημα, που κανείς δεν έδωσε σημασία και πέρασε στα ψιλά των δυτικών ειδήσεων ήταν και ο πόλεμος που συνεχιζόταν στην «αυτόνομη» περιοχή του Ντονμπάς από το 2014 έως σήμερα, παρά την υπογραφείσα Συνθήκη του Μινσκ (2015), που υπέγραψαν Ρωσία, Γερμανία, Γαλλία και η Ουκρανία για παραχώρηση αυτονομίας στην εν λόγω περιοχή. Έτσι σύμφωνα με την Τελική Αποτίμηση της Ύπατης Αρμοστείας του ΟΗΕ και του ΟΑΣΕ, από την 14/4/2014 έως 31/12/2021, αναφέρονται τα εξής:

- **Θύματα και από τις δύο πλευρές (Ουκρανικός Στρατός και Δυνάμεις του Ντονμπάς, δηλαδή του Λουγκάνσκ και Ντονιέσκ) από 51.000 έως 54.000.**

- **Νεκροί: 14.200 έως 14.400.** Εκ των οποίων τουλάχιστον, 3.404 πολίτες από το Ντονμπάς, 4.400 από τον Ουκρανικό στρατό και 6.500 από τις στρατιωτικές δυνάμεις του Ντονμπάς.

- **Τραυματίες 37.000 έως 39.000.** Εκ των οποίων 7.000 έως 9.000 πολίτες, 13.800 έως 14.200 από τον Ουκρανικό στρατό και 15.800 έως 16.200 από τις στρατιωτικές δυνάμεις του Ντονμπάς.

Δηλαδή επί 8 χρόνια στην εν λόγω περιοχή μαινόταν ένα συνεχής πόλεμος με πάνω από 14.000 νεκρούς και κανείς δεν έλεγε τίποτα και κανείς από την διεθνή κοινότητα δεν έκανε τίποτα.

Κρίνεται σκόπιμο να αναφερθούμε στο σημαντικό αμερικανικό think tank RAND CORPORATION, που συνεργάζεται με το αμερικανικό Πεντάγωνο και το Υπουργείο Εξωτερικών. Το 2019 δημοσίευσε έκθεση, σχετικά με το πρόγραμμα αποδυνάμωσης της Ρωσίας. Στην έκθεση της φανερώνεται, ότι πάγια επιδίωξη ορισμένων κέντρων εξουσίας στην Ουάσιγκτον είναι να πλήξουν την οικονομία και τις ένοπλες δυνάμεις της Ρωσίας, καθώς και το πολιτικό καθεστώς στο Κρεμλίνο. Στα πλαίσια της έκθεσης ερευνήθηκαν διάφορες μεθοδεύσεις προκειμένου να πλήξουν τη Ρωσία. Ενδεικτικά να αναφέρω ορισμένες:

- Οι Ηνωμένες Πολιτείες μπορεί να οδηγήσουν τη Ρωσία σε μια δαπανηρή κούρσα εξοπλισμών.
- Μείωση της δημοτικότητας του Πούτιν.
- Υπονόμευση της εικόνας της Ρωσίας στο εξωτερικό.
- **Παροχή ισχυρής βοήθειας στην Ουκρανία που είναι το μεγαλύτερο σημείο εξωτερικής ευπάθειας της Ρωσίας.**
- **Απεξάρτηση της Ευρώπης από το ρωσικό φυσικό αέριο με αναζήτηση προμηθευτών εκτός της Ρωσίας ώστε να πλήξει οικονομικά τη Ρωσία.** (και να ενισχύσει οικονομικά τις ΗΠΑ).

Πίσω από γεγονότα του 2014.

Πριν από οκτώ χρόνια, οι Ηνωμένες Πολιτείες οργάνωσαν αλλαγή καθεστώτος στο Κίεβο με τη βοήθεια ένοπλων ομάδων. Αυτοί οι άνθρωποι αυτοαποκαλούνται «εθνικιστές», αλλά καθόλου με την έννοια που το καταλαβαίνουμε. Ισχυρίζονται ότι είναι πραγματικοί Ουκρανοί σκανδιναβικής ή πρωτογερμανικής καταγωγής και όχι Σλάβοι όπως οι Ρώσοι. Ισχυρίζονται ότι είναι του Στέπαν Μπαντέρα, αρχηγού των Ουκρανών συνεργατών των Ναζί. Όμως, όταν αυτοί οι άνθρωποι ήρθαν στην εξουσία στο Κίεβο, δεν διακήρυξαν τους εαυτούς τους ως «ναζί», αλλά ως «εθνικιστές» με την έννοια του Στέπαν Μπαντέρα, ο οποίος

επίσης αυτοαποκαλούσε τον εαυτό του «εθνικιστή» και όχι «ναζί», ξεπερνώντας ακόμα τον εαυτό τους σε σχέση με τις γενοκτονικές προθέσεις τους εναντίον Σλάβων και Εβραίων. Ονόμασαν το παλιό καθεστώς «φιλωρωσικό», το οποίο είναι αντικειμενικά αναληθές, και απαγόρευσαν οτιδήποτε παραπέμπει στη ρωσική κουλτούρα. Και πρώτα, τη ρωσική γλώσσα. Οι Ουκρανοί ήταν πλειοψηφικά δίγλωσσοι, μιλούσαν και ρωσικά και ουκρανικά. Ξαφνικά, είπαν στους μισούς ότι δεν μπορούσαν πλέον να μιλήσουν τη γλώσσα τους στο σχολείο και στη διοίκηση. Η περιοχή του Ντονμπάς, που ήταν στην πλειοψηφία τους ρωσόφωνοι, ξεσηκώθηκε. Αποτέλεσμα, των μαχών το 2014, ήταν οι ρωσόφωνοι (ρωσικής καταγωγής) κάτοικοι να ανακτήσουν τον έλεγχο του μισού περίπου εδάφους της περιοχής του Ντονμπάς και να ανακηρύξουν τις αυτόνομες λαϊκές δημοκρατίες του Ντονιέσκ και του Λουχάνσκ. Η Ουκρανία, με εγγυητές την Γερμανία, την Γαλλία και την Ρωσία υπέγραψε την συμφωνία του Μινσκ για αυτονομία των περιοχών αυτών, που δεν τήρησε ποτέ, αλλά αντιθέτως απέστειλε στρατιωτικές δυνάμεις, οι οποίες είχαν στρατιωτικές αψιμαχίες και συνεχείς βομβαρδισμούς, με αποτέλεσμα να είχαμε τους δεκάδες χιλιάδες νεκρούς και τραυματίες, Οι Ρώσοι, ισχυρίζονται ότι έχουν στοιχία, για συγκέντρωση ισχυρών ουκρανικών δυνάμεων, είχαν αρχίσει τους ισχυρούς βομβαρδισμούς εναντίον του Ντονμπάς, από την 17/2/2022, με σκοπό για την απελευθέρωση της περιοχής του Ντονμπάς, αλλά και της Κριμαίας. Τελικά, η Ρωσία αποφάσισε να αντιδράσει και να κηρύξει πρώτη τον πόλεμο, εναντίον της Ουκρανίας, με σκοπό, όπως αρχικά διακήρυξε, την προστασία των «ρωσόφωνων» κατοίκων του Ντονμπάς και την αποναζιστικοποίηση της Ουκρανίας, όπως ανέφερε στο διάγγελμά του ο πρόεδρος Πούτιν.

ΕΝΑΡΞΗ ΠΟΛΕΜΟΥ (24-2-2022).

Η Ρωσία εισέβαλλε στην Ουκρανία την 24^η Φεβρουαρίου 2022. Ενώ στην αρχή φάνηκε ότι ο πόλεμος θα ήταν μια γρήγορη υπόθεση και ο ουκρανικός στρατός, όπως και η ουκρανική κυβέρνηση θα κατέρρεαν σε σύντομο χρονικό διάστημα, οι εξελίξεις ήταν απολύτως διαφορετικές. Και αποδεικνύεται από το γεγονός ότι αν και έχουν περάσει σχεδόν 7 μήνες συνεχούς και χωρίς διακοπή πολέμου, που όχι μόνο δεν μειώνεται, αλλά συνεχίζεται ακόμη πιο άγρια, πιο επικίνδυνα και βάζοντας ακόμη και την χρήση τακτικών πυρηνικών όπλων, μια εξέλιξη που μπορεί να οδηγήσει σε

μια γενίκευση και ίσως και στον Γ' Π.Π. όπως πολλοί αναλυτές και πολιτικοί εκτιμούν.

Τον συνεχιζόμενο πόλεμο στην Ουκρανία, μπορούμε να τον αναλύσουμε και να τον κατατάξουμε σε τρεις Περιόδους-Φάσεις.

A. Πρώτη Περίοδος. (Blitzkrieg).

Οι αρχικές ρωσικές επιχειρήσεις είχαν την μορφή ενός κεραυνοβόλου πολέμου, του Blitzkrieg. Έτσι είδαμε την Ρωσία να επιτίθεται στην Ουκρανία σε τέσσερις διαφορετικές κατευθύνσεις. Η πρώτη από τον Νότο, από την περιοχή της Κριμαίας. Η δεύτερη από Ανατολάς στην περιοχή του Ντονμπάς, η τρίτη από Βορειοανατολικά στην περιοχή Χάρκοβο Σιούμι και η τέταρτη από Βορρά, προς το Κίεβο, με στρατεύματα που εισήλθαν από το έδαφος της Λευκορωσίας. Σε αυτό τον άξονα έγινε προσπάθεια περίσφυξης της πρωτεύουσας της Ουκρανίας για να επιτύχουν την εξουδετέρωση της ουκρανικής ηγεσίας. Στην ρωσική επιχείρηση τώρα, που οι Ρώσοι ονομάζουν «Ειδική Στρατιωτική Επιχείρηση», δεν επετεύχθησαν οι αρχικοί αντικειμενικοί σκοποί. Οι Ρώσοι κατά την φάση αυτή διέπραξαν σωρεία τακτικών σφαλμάτων και παραλείψεων, με αποτέλεσμα να υποστεί πλήγμα η εντύπωση περί εξαιρετικού στρατού, του δεύτερου στον κόσμο, να έχουν μεγάλες απώλειες, να παρουσιάσουν απaráδεκτες αδυναμίες, ιδιαίτερα σε θέματα διοικητικής μέριμνας και να έχουν πολύ σημαντικές απώλειες.

Σε ότι αφορά τον Ουκρανικό στρατό, παρά το σοκ των πρώτων ημερών και το μη αναμενόμενο για τις ρωσικές ενέργειες, αφού παρέμεινε η πολιτική των ηγεσία, έκαναν επιστράτευση, αναδιοργανώθηκαν και αρχικά εφάρμοσαν τα σχέδια που είχαν αποφασισθεί από τους Βρετανούς και Αμερικανούς εκπαιδευτές των, που αποφάσισαν στα αρχικά στάδια, ο ουκρανικός στρατός να κατέχει μεγάλες πόλεις και ζωτικές περιοχές και να αφήσει τον τεράστιο πεδινό χώρο στον ρωσικό στρατό και με διάφορους μεθόδους (επιθετικά drones, σύγχρονα A/T και A/A δυτικά συστήματα) με διάφορες μορφές ανταρτοπολέμου, να αντιστέκονται, να μην επιτρέπουν στις ρωσικές δυνάμεις να καταλάβουν ζωτικής σημασίας πόλεις και περιοχές. Οι ρωσικές επιχειρήσεις συνεχίστηκαν με επιτυχία στον νότιο τομέα, με μερική στον κεντρικό και στασιμότητα στον βόρειο τομέα, οπότε κάποια στιγμή οι ρωσικές δυνάμεις αποσύρθηκαν εντελώς από τον Βορρά και μεταφέρθηκαν στον κεντρικό τομέα, στο Ντονμπάς.

B. Περίοδος Δεύτερη.

Συνέχισε των εχθροπραξιών, ιδιαίτερα στον κεντρικό τομέα, με σκοπό την πλήρη κατάληψη της περιοχής του Ντονμπάς, όπου η πλειοψηφία ήταν ουκρανοί πολίτες ρωσικής καταγωγής, ενώ στον Νότιο τομέα, οι Ρώσοι είχαν επιτυχίες, με την κατάληψη των πλέον πολύτιμων περιοχών της Χερσώνας και της Μαριούπολης. Σε αυτή την περίοδο οι ρωσικές δυνάμεις κατέλαβαν όλη την περιοχή νοτίως του Ντονιέσκ (περιοχή Ντονμπάς), φθάνοντας και συνενώνοντας την περιοχή αυτή με την Κριμαία, με αποτέλεσμα, όλη η Αζοφική θάλασσα, με το μεγάλο λιμάνι της Μαριούπολης να ανήκει και να ελέγχεται πλήρως από την Ρωσία. Οι επιχειρήσεις συνεχίστηκαν όχι με σφοδρότητα, αλλά με μικρής έντασης επιχειρήσεις. Να αναφέρουμε εδώ, ότι από την έναρξη των επιχειρήσεων, η Δύση οργάνωσε και μια γιγαντιαία προσπάθεια εξοπλισμού του ουκρανικού στρατού, μοναδική στην παγκόσμια ιστορία με σύγχρονα οπτικά συστήματα και ανατροφοδοσίας του των απωλειών του.

Γ. Περίοδος Τρίτη.

Η περίοδος είναι αυτή που διανύουμε και θα έλεγα προκαταβολικά, ότι τώρα αρχίζει ο πόλεμος. Όλα ξεκινούν στις αρχές του Σεπτεμβρίου, όπου οι Ουκρανοί εφαρμόζουν αυτό που είχαν αναγγείλει. Την μεγάλη αντεπίθεσή των, για την απελευθέρωση των εδαφών, που είχαν καταλάβει οι Ρώσοι όπως ανέφεραν. Η πρώτη επίθεση έγινε στην στρατηγική περιοχή της Χερσώνας, είχε μερική επιτυχία, όμως οι ρωσικές δυνάμεις, κατάφεραν να αναχαιτίσουν την αντεπίθεση αυτή και να προκαλέσουν μεγάλες απώλειες στις ουκρανικές δυνάμεις. Αμέσως μετά ξεκινά η δεύτερη αντεπίθεση του ουκρανικού στρατού στην περιοχή του Χαρκόβου, όπου καταλαμβάνεται- απελευθερώνεται με μεγάλη ευκολία ολόκληρη η περιοχή του Χαρκόβου, έκτασης περίπου 8.000 τετρ. ΚΜ. Η Ρωσία προκηρύσσει δημοψήφισμα στις τέσσερες περιοχές της Αν. Ουκρανίας, δηλαδή, Λογκάνσκ, Ντονιέσκ, Χερσώνα και Ζαπορίζια (από 23-27 Σεπτεμβρίου). Το αποτέλεσμα ήταν αναμενόμενο και οι τέσσερις περιοχές ψήφισαν την ενσωμάτωση των περιοχών στην Ρωσική Ομοσπονδία, η δε Βουλή αποδέχθηκε και ήδη τους ενσωμάτωσε στην ρωσική επικράτεια. Στην συνέχεια ο πρόεδρος Πούτιν κηρύσσει μερική επιστράτευση, για πρώτη φορά από τον Β΄ ΠΠ, με σκοπό να αποστείλει 300.000 στρατιώτες στο μέτωπο της Ουκρανίας. Και όχι μόνο αυτό.

Σύμφωνα με το Ρωσικό Σύνταγμα, οι περιοχές αυτές θεωρούνται ρωσική επικράτεια και οτιδήποτε συμβαίνει θεωρείται επίθεση κατά της Ρωσίας και ο πρόεδρος της χώρας υποχρεούται να κάνει χρήση οιαδήποτε μέσου, ακόμη και του πιο ακραίου για την υπεράσπιση της ασφάλειας της χώρας. Οι εξελίξεις συνεχίζονται ραγδαία. Την ίδια μέρα που τέθηκε σε λειτουργία ο αγωγός φυσικού αερίου της Βαλτικής, το Baltic Pipe, οι δύο αγωγοί φυσικού αερίου Nord Stream τέθηκαν εκτός λειτουργίας, λόγω πρωτοφανούς δολιοφθοράς, ενώ διεκόπη και η συντήρηση του Turkish Stream. Η ανατίναξη των δύο αγωγών Nord Stream, εκτιμάται ότι είναι το μεγαλύτερο σαμποτάζ στην ιστορία. Μια πράξη πολέμου τόσο κατά της Ρωσίας (51%) όσο και κατά της Γερμανίας (30%), συνιδιοκτητών αυτών των κολοσσιαίων επενδύσεων, αλλά και κατά των εταίρων τους, της Ολλανδίας (9%) και της Γαλλίας (9%). Μέχρι στιγμής κανένα από τα θύματα δεν έχει αντιδράσει δημόσια. Και δεν τελειώσαμε. Το σύμβολο της Ρωσίας και του κ. Πούτιν, η γέφυρα του πορθμού του Κερτς (Κιμμέριος Βόσπορος των αρχαίων Ελλήνων), δέχεται βομβιστική επίθεση από φορτηγό που μεταφέρει λιπάσματα και έχουν τοποθετηθεί εκρηκτικά, πληγώνοντας τον εγωισμό των Ρώσων. Γρήγορα οι Ρώσοι ανακαλύπτουν ποιοι το έκαναν, κατηγορώντας ευθέως το Υπουργείο Άμυνας της Ουκρανίας συλλαμβάνοντας και 8 υπόπτους, ως εμπλεκόμενους στην ενέργεια. Ως αντίποινα αυτών, η Ρωσία προβαίνει σε πυραυλικούς βομβαρδισμούς σε ολόκληρη την Ουκρανία, κτυπώντας πολλές πόλεις και ιδιαίτερα ενεργειακές υποδομές αυτών, ώστε η Ουκρανία να απωλέσει το 30% της ενεργειακής της παραγωγής. Και είμαστε εδώ, με το μέλλον αβέβαιο, την Δύση να ετοιμάζεται να λάβει και άλλα μέτρα εναντίον της Ρωσίας, τον πυρηνικό κίνδυνο να επικρέμαται, το οικονομικό μέλλον της Ευρώπης να εκτιμάται από ζοφερό έως απολύτως καταστροφικό, ο πόλεμος να συνεχίζεται και να παίρνει μια επικίνδυνη αγριότητα και το κυριότερα να μην υπάρχει προοπτική για συνομιλίες, συμβιβασμούς και τερματισμό του πολέμου.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ.

Ο πόλεμος στην Ουκρανία είναι η γεωπολιτική έκρηξη που αλλάζει τελικά ολόκληρο τον κόσμο στην Παγκόσμια Νήσο (Ευρασία και Αφρική) και δημιουργείται τελικά ο νέος πολυπολικός κόσμος, με νέες ηγεμονικές δυνάμεις και στρατηγικούς σχηματισμούς. Οι ΗΠΑ, πιστοί στο Δόγμα Μπρεζίνσκι, για παγκόσμια ηγεμονία, συνεχίζουν την στρατηγική των, για

την συνέχιση της πλανητικής των ηγεμονίας, μη επιτρέποντας αλλαγή του Status Quo. Ήδη στην Ευρώπη βλέπουμε τα πρώτα αποτελέσματα. Οικονομική κατάρρευση, ενεργειακή φτώχεια, αλλαγές κυβερνήσεων και διαδηλώσεις, που θα λάβουν την μορφή στάσης των λαών κατά των κυβερνήσεων των, ιδιαίτερα κατά την χειμερινή περίοδο.

Η πολεμική πράξη που διαπράχθηκε κατά της Ρωσίας, της Γερμανίας, της Ολλανδίας και της Γαλλίας μας αναγκάζει να ξανασκεφτούμε τα γεγονότα στην Ουκρανία. Οι μεγάλοι χαμένοι θα είναι η Δυτική Ευρώπη και η Ρωσία, αλλά και η Ουκρανία, η οποία δεν καταστράφηκε παρά μόνο για να επιτρέψει αυτό το παιχνίδι της σφαγής. Και να θυμηθούμε την εκτίμηση του αμερικανού καθηγητή Μερσχάιμερ για την Ουκρανία που μάλλον επιβεβαιώνεται δυστυχώς: **«αυτό που συμβαίνει εδώ είναι ότι η Δύση οδηγεί την Ουκρανία στο ανθηρό κατήφορο που στο τέρμα του είναι η καταστροφή της Ουκρανίας»**. Οι μεγάλοι χαμένοι θα είναι η Δυτική Ευρώπη, η Ρωσία, αλλά και η Ουκρανία, η οποία δεν καταστράφηκε παρά μόνο για να επιτρέψει αυτό το παιχνίδι της σφαγής. Και φαίνεται ότι θα επιβεβαιωθεί και ο καθηγητής του Χάρβαντ Γκράχαμ Άλισον για την περίφημη παγίδα του Θουκυδίδη, όπου μπορεί να οδηγήσει σε μια παγκόσμια αντιπαράθεση και έναν παγκόσμιο πόλεμο, μεταξύ των μεγάλων πλανητικών δυνάμεων, τις θαλάσσιες δυνάμεις (ΗΠΑ, ΝΑΤΟ, Ε.Ε.) και τις Ευρασιατικές δυνάμεις που τώρα διαμορφώνονται (Κίνα, Ρωσία, Ινδία, Σ. Αραβία, ΗΑΕ, Βραζιλία κλπ).

[INTERNATIONAL HELLENIC ASSOCIATION.](#)

Πηγή : **<https://professors-phds.com/>**